

Světlo z nebes

Vší silou jsem dupl na brzdu. Skoro jsem nestíhl zastavit. Zíral jsem na silnici před sebou s otevřenými ústy, neschopen slova. Ve stromě bylo nabourané auto. Z kapoty se kouřilo a mám pocit, že zpod vytékala nějaká tekutina. Jinak nic, jen ticho. Slyšel jsem svůj vlastní dech. V tu chvíli mě napadlo, jak je to děsivé, však fascinující zároveň. Adrenalin se mi začínal vlévat do žil. Rozeběhl jsem se k nehodě. Řidička byla v bezvědomí. O postranní sklo si rozbila hlavu, ze které jí tekl pramínek krve. Otevřel jsem dveře a opatrně se jí dotkl. Byla chladná a nedýchala. Napadlo mě, že je vážně moc hezká. Vypadala tak na dvacet let. Odepnul jsem jí bezpečnostní pás. *Holka, měla jsi štěstí, že jsi ho měla, máš aspoň nějakou naději.* Vzal jsem ji do náruče a vyndal z auta. Byla lehčí, než jsem čekal. Jako pírkó. Začal jsem stlačovat hrudník v pravidelném rytmu. A znovu. A znovu. Páni, když jsme to trénovali na kurzu, neměl jsem ani ponětí, jak moc náročné to bude. Můj život se v tu chvíli smrsknul jen na úzký kužel světla, na jeden jediný cíl: Přivést tu holku k sobě, nebo ji alespoň udržet naživu. Pod rukama jsem ucítil křupnutí. V duchu jsem zaklel, sám vím, jak zlomená žebra bolí. Začal jsem ztrácet pojem o čase. Jen jsem mačkal její hrudník a doufal, že jí srdíčko zase začne bít samo. V dále jsem uslyšel rachot rotoru, který se s každým stlačením přibližoval. Pak už jsem uviděl světlo z nebe. Přiběhli ke mně dva záchranáři.

„Tak co tu máme?“ zeptal se mě tmavovlasý muž.

„Žena, tak 25 let, narazila autem do stromu.“

„Ukažte, vystřídám vás,“ nabídla se jeho kolegyně, „na tři: Raz, dva, tři!“ převzala si resuscitaci, zatímco kolega píchl mladé ženě injekci. Pak v batohu našel ambuvak a začal ji rozdýchávat.

„Musíme s ní rychle do nemocnice.“ podíval se na záchranářku.

„Jasně, makáme,“ obrátila se na mě, „zvládnete se dostat domů?“

V duchu jsem si promítl cestu. „Zvládnou, nemějte obavy.“

„Odvedl jste skvělou práci, tak snad to přežije.“

Naložili její křehké tělo na nosítka a naložili do vrtulníku. Kužel světla začal stoupat vzhůru. A já si uvědomil, že je mi zima. Došel jsem k autu, mezitím přijela policie. Vzali si mé údaje a mohl jsem jet dom, prý se ozvou později.

Padl jsem do postele jako po boji a okamžitě usnul.

V helikoptěře situace už tak růžová nebyla. Dvojice záchranářů dlouho bojovala o mladý život.

„Zastavuje se, začínám resuscitovat.“

„Podávám adrenalin do žil.“

„No tak, holka, pojď, to zvládneš!“ doufal v zázrak, přitom nepřestával stlačovat hrudník.

„Za jak dlouho budeme v nemocnici?“ v hlase záchranářky byla slyšet naléhavost.

„Pět minut a přistáváme,“ otočil se na ní pilot.

„Tak snad jí doneseme,“ obávala se nejhorsího.

Vrtulník dosedl na heliport a seběhl se k němu hlouček doktorů. Převzali si řidičku na nosítka a odvezli na příjem.

Ráno mě probudil mobil. Někdo mi volal. Překulil jsem se na druhou půlku postele a hovor vzal.

„Halo?“ měl jsem tak sucho v ústech, že jsem skoro nevydal hlásku.

„Dobrý den, tady urgentní příjem nemocnice. Včera jste prý zachránil slečnu, která nebourala s autem do stromu. Shání se po vás, mohl byste prosím přijít?“

Srdce mi poskočilo radostí. Žije! Přežila to!

„Za chvíli tam jsem,“ vyskočil jsem z postele, po únavě najednou ani stopy. Pospíchal jsem do nemocnice.

Plný nervozity jsem otevřel dveře. Byla tam tři lůžka. Na prostředním ležela slečna z noci. Hlavu měla omotanou obvazy a ruku v dlaze, jinak vypadala zdravě.

„Dobrý den,“ podívala se na mě a usmála se. Ten úsměv mne naprosto okouzлил a okamžitě jsem ho opětoval.

„Zdravím, tak jak se vám daří?“

„Je mi moc dobře. Včera mi přes cestu přeběhla srnka. A já nezvládla řízení. Nechtěla jsem ji srazit.“

„Nebojte, už je to v pořádku.“

„Jinak, jsem Katka.“

„Já jsem Petr,“ se šibalským úsměvem jsem na ní mrkl.

„Ale povězte mi, jak jste věděl, co máte dělat?“

„Jsem hasič, několik let jsem pracoval u profesionálů, ale před dvěma roky jste s prací seknul. Zemřel mi kamarád při těžkém výjezdu. A já pochopil, že se se smrtí nezvládnou setkávat často.“

„To je mi líto. Opravdu. A co vaše rodina, co na to říkala?“

„Nemám rodinu. Copak jsem už tak starý?“ odpověděl jsem jí řečnickou otázkou. Upřímně jsme se zasmáli. Byla mi čím dál víc sympatičtější.

„Poslyšte, už budu muset jít. Rád jsem vás poznal a přeji brzké uzdravení.“

„Já vás taky. Stavíte se ještě za mnou?“ těm očím snad ani nejde říct ne.

„Rád.“

Stavil jsem se za ní dvakrát. Pak přišlo pozvání na kávu, první polibek a víte co? V ruku držím naše svatební prstýnky.

Važme si hasičů, protože pro ně je práce životem. A tento život je protkán uznáním, námahou, nasazením, narozením i smrtí.